

Torgyán Józsefnek: Már el is hiszed, amit mondasz? Alkuk bűvöletében (2009. február 10.)

Évekkel ezelőtt egy meséskönyvben olvashattunk volna ilyenről. Volt egy ember, aki magas polcra jutott, miniszter lett, amivel sokan nem értettek egyet. Összefogtak a megbuktatására. Kelepcében volt, fia révén is. Mielőtt lemondott volna elment egy kormányülésre (ahova korábban nemigen járt). Kért egy órányi időt és elmondta: nem ő intézi az ügyeket, hanem a helyettese. Aztán lemondatták és ő rögtön közölte: a helyettes is menni fog, mert így illik. Senki nem értette, miért. Majd megkérte a helyettesét, ne mondjon le, mert rossz lépés lenne.



Torgyán József és Orbán Viktor

Vadból vadászati szaktanácsadó

Az események fordulatot vettek: a nagy ember, aki benne volt a célkeresztben, kikerült onnan.

Nem azt tette, amit tennie kellett: nem védte meg sem a pártját, sem a munkatársait, hanem „kompromisszumot” kötött. Hogy neki küzdenie sem kelljen azért, hogy ne legyen gondja. Ami régen a mesében fordulhatott elő, az valósággá vált. Az alkukat újabb alkuk követték. A „támadott” személy, aki korábban mindig egyes szám egyes személyben beszélt mindenről: elintéztem, megoldottam, forrást találtam stb., kiderítette magáról, hogy nem foglalkozott anyagi ügyekkel. Aztán azt is, hogy nem is tudott a dolgokról. És mit számított a rengeteg irat, amin ott volt az aláírása, sőt a rájegyzése: elvi irányító, stratégá lett. Ezzel szerinte mindent hártott, mert ha stratégá volt, akkor – úgy gondolta – nem foglalkozott anyagi ügyekkel. Így semmit nem követhetett el. Mondhatta volna bárki persze, hogy a stratégá is anyagiakkal foglalkozik és látott-e már valaki minisztert, aki lebeg a minisztériuma felett?

Montecuccoli is hasonló stratégá volt, de mire hivatkozott? Az anyagiakra. Ezt mondta: – Mi kell a háborúhoz? – Pénz, pénz és pénz! Torgyán József pedig azt: – Mi kell az agrárküzdelmekhez? – Pénz, pénz és pénz! Mégpedig és pontosan 413 milliárd forint költségvetés. Emlékezhettek arra, hogy a képviselők előtt ő határozta meg, mire

milyen támogatást adjon. De erre volt ellenfelei sem emlékeztették. Az „űzött vad” vadászati tanácsadó lett. Legelőször azt kötötte ki, hogy rá nem vadászhatnak.

A Csúcs-jelentés előszavában, amit Torgyán írt, csak úgy sorakoznak az anyagi döntések, de „ő nem foglalkozott a Fradinál sem az anyagiakkal”. Tanúvallomásában még elismert valamit saját szerepéből, de aztán egyre merészebbé, gátlástalanabbá vált. Egyszer tagadja szerepét, máskor dicsekszik vele. A Fővárosi Bíróságon, néhány héttel ezelőtt, egy agrárperben tett vallomásában, amit az Echo televízió (Széles Gábor) és Liebmann Katalin jóvoltából ismerhetünk, már mindent nyíltan helyettesére hárított. Bár a teremben az ő emberei ültek, akiket ő nevezett ki a saját és a fia baráti köréből, együtt utazgattak, semmit nem akart tudni munkájukról. „Nem ő volt a közvetlen főnökük.” Most csak egy barátjáról szólt, a bíróság hagyta, hogy félórán át magasztalja a „legnagyobb magyart”. (Nem Széchenyit.)

Elgondolkodtam: valamikor engem is a barátjának, sőt az egyik legjobb barátjának tekintett és így emlegetett. Aztán rám sem nyitotta az ajtót...

A YouTube-on is megtekinthető az „Enyém a dicsőség”, amiben azzal kérkedik, hogy megmentette a Fradit az anyagi csődtől. Elég nehéz lehet úgy, hogy nem foglalkozott anyagi ügyekkel. Azurák Csabának elmondhatja: a költségvetésben külön rovat volt a Fradi támogatására. Az persze nem a Fradi, hanem az FVM KSI (létesítmény-fenntartás) rovata volt. Torgyán úgy beszélt, mint aki diszponált az összeg felett. A Sport Pluszban is eldicsekedett, hogyan segítette anyagilag a Ferencvárost. Még a kápolnaépítési elképzeléséről is beszámolt.

A *Schmitt Pál: Barátaim a Ferencvárosban* című videón láthatjuk azokat, akiket a Fradi megmentéséért kitüntettek: Torgyán Józsefet, Szabadi Bélát, Fenyvesi Mátét, Nagy Andrászt, Török Lajost, akik mind örömmel és büszkén vették át az érmeket. De – mint tudjuk – egyedül Szabadi Bélát „vonták felelősségre”, hurcolták meg. 2001 nyarán, amikor Szabadi Béla a Gyorskocsi utcába került, Torgyán Józsefet ismét kitüntették. Eszébe nem jutott, hogy megemlítsé helyettese nevét.

Senki nem mondja ki: a királyon levő ruha nem annak látszik

Hogy Torgyánt szerepével nem szembesítik, annak egy magyarázata van: az alku, ami működik is. Azok az újságírók, akik anyagi szerepéért támadták, bírálták, most rezzenéstelen arccal hallgatják Torgyán ezzel és a valósággal teljesen ellentétes beszámolóit. Személyiségi jogi perében a bíróság igazat adott neki, amin nem is vagyok annyira meglepődve, pedig tényleg cseresznyét akart behozni Chiléből. (Anglia télen tele van innen származó cseresznyével) A chilei cseresznye egyébként nem volt rossz gondolat, de nem tudta megvédeni. Inkább szabadulni akart tőle, mint butácska ötlettől. Ezért mindenféle technikai transferről kezdett beszélni, amiről viszont senki nem merte kimondani: nem értem, miről tetszik beszélni! Még most sem döbben és nem is döbbsentik rá, hogy Budapest tele van télen argentin cseresznyével (ami hasonló távolságra van, a termék ára tehát elviseli a szállítási költséget és ez lenne a lényeg), az új verzióhoz ragaszkodva buta gondolatnak tartja a chilei cseresznyét és fenyegetőzik is, ha valaki emlegeti.

A bangkoki étteremről is sokat írtak, ami szintén jó gondolat lehetett. A részletek ugyanúgy el voltak tőlem zárva, mint pl. az OTP Travel szerződés, amit a mai napig nem láthattam. A miniszteri posztról is úgy távozott, hogy még készre írta a támogatási rendeletet. Boros Imre ezen változtatott, Torgyán hatalmas botrányt csapott. Az

akadémiának (MTA) úgy adott rengeteg támogatást, hogy a két államtitkár ezt csak hónapokkal később tudta meg. A Magyar Nemzetben megjelent az a rájegyzés, ami szerint Torgyán utasította Nagy András helyettes államtitkárt, hogy a Prímagáz által adományozott, az árvízkárosultaknak szóló támogatást hogyan kell szétosztani. (Nagy András azt vallotta, hogy Torgyánhoz Szabadi Béla engedélye nélkül senki nem mehetett be...)

Az első alkuk után, ami biztosította, hogy Torgyán nem, mások pedig bekerülnek az eljárásokba, mostanában újabb alkuk köthetnek. Akkor az események alakulásán kívül Horn Gyula kórházi látogatása, Torgyán sűrű vizitjei a belügyminiszternél és a legfőbb ügyésznél stb. is utaltak erre. Aztán a liberális médiában való megjelenése, ahol rácsodálkoztak: miért is nem szerettük mi ezt az embert? A Buzerában és a Hal a tortánban.

Közben újabb politikai alkuk sejlenek fel. A bal- és a jobboldal médiája egyaránt teret ad Torgyán abszurd fejtegetéseinek. Az Echo TV (ráadásul a Torgyánnal nagyon rossz viszonyban volt Liebmann Katalin hangszerelésében) – ahogy már írtam – egy agrárper kapcsán népszerűsítette Torgyán verzióját (ami minden ténynek ellentmond). A TV2-ben nyugodtan dicsekedhet a Fradi megmentésével, majd egy másik adásban később (2009. február 2-án) közölheti, hogy erről sem tud semmit. Rá sem kérdeznek az ellentmondásra.

Nekem van személyes élményem is az alkukról: a baloldal egyik vezető politikusa *nyomatékosan* felhívta a figyelmemet arra, hogy ne bántsam, de nem is foglalkozzam Torgyán Józseffel. Mert az nem veszi ki jól magát. Tehát *onnan* igyekeztek leinteni. Arra hivatkozva, hogy a fia és köztem kellett választania. Erről csak annyit: nekem is van fiam, akire senki nem gondol.

Nincs kétségem afelől, hogy Torgyán megint hasonlóképpen akar visszatérni a politikába.

Így tehát nemhogy nem kapok védelmet volt főnökömtől, pontosabban nem mondja el azt, amit el kellene mondania, hanem egyéb károk is érnek.

Kiállítás és megtagadás

Pedig, amikor megindult ellenem a gőzhenger, Torgyán József tölem nagy ajándékot kapott. Ilyet én nem kaptam senkitől, tőle pedig ennek a töredékét sem. Nem tettem azt, amit mások tesznek (és tettek ellenem), nem tereltem az eljárást az ő irányába. Úgy gondoltam, hogy a tetteimért tudom vállalni a felelősséget, meg tudom védeni magam. Nem szükséges és egyébként is erkölcstelen lenne őrá mutogatni. Még akkor is, ha lett volna mondanivalóm. Nem volt kétségem afelől, hogy segítségére, támogatására számíthatok, annál is inkább, mivel éveken át voltunk küzdőtársak. Ez a segítség egyébként nem állt volna másban, mint – ahogy már írtam – kormányzati ismereteinek és egyeztetéseinek közreadásából. Az igazság, a valóság elmondásából.

Torgyán gyakran hivatkozott arra: kezet adtunk egymásnak. Akinek ő kezet adott, azért kiáll. Ha csak azt mondja el, hogy hogyan működött a minisztérium, hogy kollektív volt a vezetés, hogy semmit nem változott az elődökhöz képest, már az elég lett volna. De ezt sem tette meg. Sőt teljesen magamra hagyott. Mivel ő (saját új nézete szerint) nem foglalkozott anyagi ügyekkel, így „természetesen” megítélni sem tudta azokat. Az

alkuk folytán nem adták ki az aktákat a minisztériumból (ld. levél Gráf Józsefnek/honlap), amin látható volt Torgyán keze nyoma.

ATV és TV2

Mindezt most biztosan nem írtam volna meg, ha nem ismétlődik meg – ráadásul egy sorsdöntő helyzetben – az, amit nyáron már átéltem az ATV reggeli műsorában. Akkor Torgyán rezzenéstelenül hallgatta az engem gyalázó szavakat és még azt sem cáfolta meg, hogy jogerősen elítéltek volna. Csak önmagával és ártatlan fiával volt elfoglalva.

Most pedig, két nappal az ítélethirdetés előtt újabb ízléstelen támadás ért, ezúttal a TV2 részéről. Azzal a nyilvánvaló céllal, hogy még most is megpróbálják ellenem befolyásolni a közvéleményt és reményeik szerint nyilván a bíróságot is. Egy ilyen akció biztosan nem jut eszébe egy műsorvezetőnek, a „kívánság” feltehetőleg másutt fogalmazódott meg. Ennek eleget tenni most sem volt nehéz: a régi – már bevált – recept szerint Torgyán Józsefet kell meghívni. Az apropó: ötvenedik házassági évfordulója, aminél – ahogy riporter és riportalany megállapodtak – nem maradhatott el az aktuálpolitika sem.

Torgyán a Szabadi-ügyről szóló téves és kiegyensúlyozatlan közléseket és tájékoztatásokat rezzenéstelenül hallgatta végig. Közölte, hogy amúgy ártatlannak gondol, de érdemben nem tud nyilatkozni, mert nem ismeri a részleteket. És ügyvédként soha nem mondott véleményt enélkül. Hozzá kell tennem, hogy a Szabadi-ügyről is többször mondott, amit kiválóan kell ismernie. (Az általa áttanulmányozott iratokból is.) Most viszont egyébként is nem ügyvédként, hanem politikusként és volt főnökként kérdezik.

De akármilyen minőségében is, ismernie kell az alkotmány- és törvénysértéseket, a tisztességes eljáráshoz való jog hiányát. Miért nem beszél arról, hogy Kádár János óta először politikus (Boros) tényállást adott és minősítette a cselekményeket, továbbá megrendelte elítélésemet? Miért nem emeli ki, hogy még a per végén sem ismerhettem meg sok anyagot, így Boros Imre feljelentésének mellékletét sem?

Miért nem kéri ki magának, hogy volt kollegája ügyében az ügyészség indítványát közlik csak és nem beszélnek az ezzel szembenálló tényekről? Miért nem jegyzi meg, hogy minden érdeklődő tudta, hogy nincs még jogerős ítélet? (Ezzel szemben egyes orgánumok kitalálták, hogy jogerős az ítélet.)

Torgyán elbeszélésében egyszerű munkatárs lettem, akinél három lépés távolságot kellett tartania. Torgyán „emberi nagysága” igazán ebben a nehéz helyzetemben mutatkozhatott meg. A műsorvezető pedig egyszer nem kérdez rá érdemben Torgyánra, hagyja – ahogy az alku szólhat –, hogy valótlanosságokat beszéljen – minden ellenvetés nélkül.

Kárász Róbert: Doktor úr, ha már az aktuálpolitikát említette (*akadozva*), az elmúlt napokban derült ki (?!), amiről már szerintem sokan megfeledeztek, hogy az Ön egykori államtitkára, Szabadi Bélának az ügye például (?) az nem fejeződött be, éppen az ügyész kérte most az elmúlt napokban a Legfelsőbb Bíróságon, hogy letöltendő szabadságvesztésre ítéljék Szabadi Bélát. Ön még tartja vele a kapcsolatot?

Torgyán József: Nem, hát én korábban is csak hivatalos kapcsolatot tartottam. Tehát én, ha szabad így mondanom, megtartottam a munkatársaimmal szemben is a három lépés távolságot, amit szerintem egy miniszternek kell tartania mindenkivel szemben. (*Kivéve*

nyilván egyetlen barátját, a „nagy magyart”, akinél ma is meg szokott szállni a felső vezetés, élén a parlament elnökével...) Tehát én nem találkoztam vele, korábban sem jártunk össze, tehát én nem ismerem ennek az ügynek a részleteit, tehát én erről nem tudok beszélni.

Kárász: De hát korábban együtt dolgoztak, az Ön égisze alatt dolgozott Szabadi úr.

Torgyán: Tehát én úgy gondolom, hogy őt ártatlanul hurcolták meg, de miután nem ismerem a részleteket, én úgy gondolom, hogy ezért tőlem mint olyan ügyvédtől (?!), aki soha nem nyilatkozott anélkül, hogy az iratokat ne tanulmányoztam volna (*Sokat nyilatkozott! – Sz. B.*) át most.

Kárász: Megértettem. Nem szeretne, nem szeretne beszélni.

Torgyán: Nem hogy nem szeretnék, hanem egyszerűen képtelenség olyanról beszélni, amit nem ismerek. (*Pedig hányszor megtetted! Ezt ráadásul ismered! – Sz. B.*)

Kárász: Tovább is léphetünk.

Ami a részleteket illeti, nyilván senki nem várta Torgyántól, hogy elemezze a pert. De a részleteket ne ismerné? Az FTC és az FVM-es cégek közötti reklámszerződéseket és azok előzményeit? Az Orbán Viktorral való egyeztetéseit? A felkérését, amiről még tanúkihallgatásakor is beszélt? Vagy a repülőjegyeknél ne ismerné az általa a minisztériumra erőltetett OTP Travel szerződést? Fia serénykedését e cégnél, de abban is, nehogy másnál vegyen bárki is jegyet, noha az OTP Travelnél ez – valamiért – jóval drágább volt, mint közvetlenül a légitársaságnál? (Aztán az én nyakamba akarták varrni az így kiszámított anyagi hátrányt.)

Azóta megszületett a jogerős ítélet. A jegyekből egyszer már felmentettek, most megint elítéltek. Annak az anyagi hátránynak az alapján, amit így számítottak ki.

Budapest, 2009. február 10.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>